HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכה שתפסוק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים ת״ש (א) ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג׳ עונות בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות במשהו סגי הכי קאמר °צריכה שתפסוק משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת״ש ושוין [א]ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה אלא לרב דאמר מעין אחד הוא אמאי דיה שעתה תטמא מעת לעת [ב]דליכא שהות ותטמא מפקידה לפקידה כיון דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה נמי לא גזרו בה רבנן תא שמע [ג]יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב״ש לשיטתן ובית הלל לשיטתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך לוי אנא דאמרי כתנא דשוין ואיבעית אימא בשופעת והא ספרה קתני הכא ביולדת נקבה בזוב עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא פסקה [ג]וקסבר ימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר ליה רבינא לרב אשי אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר זוטרא לאתרין ודרש הילכתא כוותיה דרב לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא רב אשי אמר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא דריש מרימר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא [ד]והלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא:

מתני׳

אלא ללוי במשהו סגי. ותפסוק משהו לאחר שבועים דנסתם הטמא ותמתין שבעה ותטבול ואפי׳ תראה כל שבעה יעלו לה בנקיים דהא לאו דם טמא הוא: **שתפסוק משהו.** לאחר שבועים דנקבה דאי בתוך שבועים לאו הפסק הוא דכיון דחוזרת ורואה בתוך שבועים חזר הטמא להפתח: **ימי עיבורה עולין לה.** בפ״ק (לעיל דף י:) אמרי׳ מעוברת ומניקה שעברו עליה ג׳ עונות וראתה דיה שעתה: **עולין לה.** כלומר מצטרפים לימי מניקותה כגון היתה מניקה והתחילה לפסוק ונתעברה והשלימה ג׳ עונות מצטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה: **בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי.** מעוברת שהתחילה להפסיק וילדה צריכה להשלים ג׳ עונות שלא תראה אחר לידה כלום ודם לידה לא מפסיק לשלש עונות כדתנינן בפ״ק(ג) דם נדה לחוד ודם לידה לחוד אבל אחר לידה אי חזאי לא השלימה ג׳ עונות ומטמאה מעת לעת שאין דמיה מסולקין: **אלא ללוי.** אפי׳ אי חזיא לאחר שבועים הא לאו ממעין טמא אתי ויעלו לה להשלמת שלש עונות דהוי כאילו דם מחוטמה אתא: **במשהו סגיא.** שתפסוק אחר ימי לידה משהו דנימא נסתם הטמא: **שיעלו לה.** ימי טהרה: **לשלש עונות.** ואפי׳ תראה: **ושוין.** שמאי והלל דפליגי במעת לעת: **ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה.** קס״ד אפי׳ לזמן מרובה כגון שלא ראתה עד יום שמונים וארבע או תשעים: **בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה.** שהרי דמיה מסולקין שכמה ימים שעברו ולא ראתה דם ממעין זה והויא לה ראייה ראשונה ודיה שעתה ומניקה מארבע נשים היא דדיין שעתן בראייה ראשונה(ד): **אלא לרב דאמר מעין אחד הוא.** לאו ראייה ראשונה היא והרי הוחזקה בדמים: **דליכא שהות.** כגון שראתה ביום שמונים ואחד מיד דליכא למימר מעת לעת דאפי׳ הוה מאתמול כי האידנא בבית החיצון דם טהור הוא: **ותטמא מפקידה לפקידה.** כגון אם בדקה שחרית ומצאתה טמאה תטמא טהרות של ערבית והכא ליכא למימר דליכא שהות דאי אפילו מפקידה לפקידה ליכא צריכא למימר דדיה שעתה: **וב״ה לשיטתן.** דכל זמן שלא טבלה מטמא לח ויבש והא כיון דספרה אחר ימי לידה ודאי פסק וקשיא ללוי: **כתנא דשוין.** דאמר לעיל ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה ואוקימנא בדליכא שהות ואפ״ה דיה שעתה אלמא שני מעינות הן: **והא ספרה קתני.** ואי לא פסק היכי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי טוהר וספירה הכי הואי כגון שהיתה יולדת נקבה בזוב וימי טומאת לידה שני שבועים ופסקה שבוע קמא וזו היא ספירתה דקסבר ימי לידתה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ושבוע שני לא פסקה וחזר ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שבוע שלישי ומש״ה מטמאה לח ויבש לב״ה דהא ממעין טמא אתא ותורה לא טהרתו אלא ביומי וטבילה ולב״ש טהור דביומי תליא רחמנא והא שלמו להו והכי נקט יולדת נקבה דאי ילדה זכר אי אפשר לה לספור שבעה שלא תפסוק משהו אחר ימי לידה דלא הוו אלא שבעה: **כוותיה דרב לחומרא.** בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטמאה ולא אמרי׳ ממעין טהור אתא: **והלכתא כוותיה דלוי לחומרא.** בשופעת מתוך י״ד לאחר י״ד דאמר ב׳ מעיינות הן וכיון דלא נסתם הטמא לא הוי דם טוהר: **בין לקולא.** כגון שופעת מתוך י״ד לאחר י״ד דהוי ליה רב לקולא דאמר מעין אחד הוא והתורה טהרתו ולא בעי הפסקה:

מתני׳

ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. וא״ת לרבי יוסי דאמר בפ״ק (לעיל דף ז.) מעוברת ומניקה צריכות שלש עונות ומפרש דמצטרפי ב׳ עונות דעיבורה ואחת דמניקתה למה לי עונה דמניקתה הא אמר הכא דאחר דם טוהר דיה שעתה וי״ל הא דלא כר׳ יוסי אי נמי בהפסיקה ג׳ עונות וראתה ראשונה מאונס אף שניה דיה שעתה כדאמר בפ״ק (שם:) אבל אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא בראייה ראשונה אבל שניה לא אפי׳ היתה הראשונה מאונס כיון שנפתח מעין טמא וא״ת לר״מ ולאידך תנאי דאית להו בפ״ק (שם:) מניקה דיה שעתה תיפוק ליה דהוה אחר דם טוהר ומיהו לתירוץ שני אתי שפיר וי״ל דמטעם שהוא אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא לראייה ראשונה אבל מטעם מניקה דיה שעתה כל ימי מניקותה כר״מ דפ״ק (שם דף יא.) וא״ת והכא למה לי משום דם טוהר תיפוק ליה דמניקה היא וי״ל דנ״מ להיכא דמת בנה או גמלתו לרבי מאיר דאמר לעיל הרי היא ככל הנשים (א) ולרבי יוסי נמי דאמר בפ״ק אפי׳ גמלתו או נתנה בנה למניקה דיה שעתה נפקא מינה לאחר דם טוהר להיכא דלא ראתה עד לאחר כ״ד חדש וטעמא דמניקה איצטריך לראייתה הראשונה באונס דאף השניה דיה שעתה כדפרישית:

דליכא שהות. אבל איכא שהות מטמאה מעת לעת לרב דאמר מעין אחד הוא ואע״ג דדיה שעתה כל ימי מניקותה הכא מיירי במת בנה או בהפילה כדפרישית וא״ת דבפרק אלו נערות (כתובות דף לז.) אמר הגיורת שראתה דם בתוך מעת לעת דיה שעתה רבי יוסי אומר הרי היא ככל הנשים וי״ל סוגיא דהכא לא אתיא כר׳ יוסי דהתם א״נ התם היתה בת טומאה אם היתה מתגיירת מקודם או משום דאיתא בגוה טומאה דרבנן:

ואיבעית אימא בשופעת והא ספרה קתני. וא״ת מאי קאמר ב״ה לעיל יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה וראתה טהורה והא כיון דשופעת אפי׳ טבלה טמאה ללוי דאמר שני מעיינות הן דהא מעין טמא הוא וי״ל דלדברי ב״ש קאמרי להו דאית להו מעין אחד הוא: **שבוע** בתרא לא פסקה. מכאן אומר ר״ת דיולדת בזוב או בזמן הזה דכולהו נשים חשבינהו כיולדת בזוב שסופרין אחר ימי טומאת הלידה שבעה נקיים וראתה בימי טוהר קודם טבילה אינה סותרת דהא אמר הכא דכי ראתה שבוע שלישי דלא סתרה אע״ג דדם טמא הוא כ״ש דראיית דם טוהר אינה סותרת דאפי׳ ב״ה דמטמאין לח ויבש מודו דעלתה לה ספירתה ומכאן אין להוכיח על זבה שאינה יולדת שספרה ז׳ נקיים וראתה שלא תסתור דאיכא למימר דהכא דוקא לא סתרה משום דראייה זו אינה גורמת לה טומאה דכל שבועים טמאים בלאו הכי ואע״ג דבשבוע ג׳ גורם לה טומאה מ״מ אינה נעשית בת נדה ולא זבה וכשתפסק טהורה מיד ומ״מ נראה דאשה דעלמא נמי לא סתרה דמסתברא דאין סתירה מועלת אלא בתוך החשבון כדאמר ואחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אבל לאחר ספירה לא מיהו לדידן דאית לן חומרא דרבי זירא פשיטא דסותרת דהא אפי׳ טבלה וראתה צריכה ז׳ נקיים:

הלכתא כרב לחומרא. ואם תאמר הא תרי חומרי דסתרי אהדדי נינהו וי״ל דהכא דמספקא לן פסיק כמר להחמיר וכמר להחמיר וכי האי גוונא איכא שלהי יוצא דופן (לקמן דף מז:) הלכה כדברי כולן להחמיר גבי סימני בגרות וחצר צורית הקשה הרב רבי מרדכי בר יצחק ללוי דאמר שני מעיינות הן הא דתניא בפרק יש בכור (בכורות דף מו:) גיורת שילא פדחת ולדה בהיותה עובדת כוכבים ואחר כך נתגיירה אין נותנין לה ימי טומאה וימי טהרה ואי שני מעיינות הן אמאי אין נותנין לה ימי טהרה הלא מעין טמא סתום ובריש יוצא דופן (לקמן דף מ.) נמי תנן דאין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ומההיא ברייתא דבכורות (דף מו:) לא קשה כל כך ללוי דמוקי (ב) כב״ש דאמר

מעין

עין משפט נר מצוה

מה א ב מיי׳ פ״ד מהל׳ משכב ומושב הלכה ו:

מו ג מיי׳ פ״ו מהל׳ איסורי ביאה הל״א וע׳ בה״מ סמג לאוין קיא טוש״ע יו״ד סי׳ קלד סעיף ח:

מז ד מיי׳ שם פ״ו הל׳ א סמג שם טוש״ע סימן קלד:

◆

תוס׳ הרא״ש

ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. ותימה לעיל דקאמר ר׳ יוסי מעוברת ומניקה שעברו עליה ג׳ עונות דיה שעתה ומפרש דמצטרפי שתים בימי עיבור ואחד בימי מניקותה למה לי אותה שבימי מניקותה תיפוק לי דרואה אחר דם טוהר הוא. וי״ל דהך דלא כר׳ יוסי אליבא דלוי ותימה אליבא דלוי למה לי דרואה אחר דם טוהר תיפוק לי משום שהיא מניקה וי״ל דאתיא כר׳ מאיר דאמר בפירקין דאם גמלתו ומת הרי היא ככל הנשים ובלאו הכי לא אתיא כר׳ יוסי אליבא דרב דמפרש דליכא שהות דהא ר׳ יוסי לא חייש להכי בפ׳ אלו נערות גבי גיורת שנתגיירה וראתה בתוך מעת לעת. ומיהו יש לחלק משום דהתם היתה בת טומאה אם היתה מתגיירת מקודם או משום דשייכא טומאה בנכרית מדרבנן: **ואיבעית** אימא בשופעת. תימה היכי קאמר לעיל יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה וראתה טהורה לא טבלה טמאה והא כיון דמוקי לה לוי בשופעת אפי׳ טבלה טמאה לב״ה דקסברי שני מעיינות הן אליבא דלוי וי״ל דלדברי ב״ש דקסברי מעין אחד הן קאמר יולדת בזוב תוכיח: **בשבוע** קמא פסק בשבוע בתרא לא פסק. וקסברי ימי לידה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ואע״פ שראתה בשבוע שני קודם הטבילה לא סתרה מניינה מכאן מדקדק ר״ת דאשה שילדה בזוב או בזמן הזה דחשיבי כולהו נשי יולדת בזוב אם ספרה ז׳ נקיים בימי טוהר אפי׳ ראתה אחרי כן קודם טבילה אינה סותרה אע״ג דלב״ה מטמא לח ויבש מודו דאינה סותרת מניינה ויש ליתן טעם הא דאין ראיית שבוע שני סותרת משום דראייה זו אינה גורמת לה טומאת נדות ולא טומאת זיבות אבל זבה דעלמא דספרה ד׳ נקיים ואח״כ ראתה ראויה לסתור לפי שע״י אותה ראייה היא נעשית נדה ומיהו מיסתבר למימר דלא שייך סתירה אלא בימי ספירתה משום דאמרי ואחר תטהר אחר אחר לכולן שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן אבל אם שלמו ימי ספירתה בלא הפסקת טומאה כבר אין שום זבה עליה ולא שייך בה סתירה: **והלכתא** כותיה דרב לחומרא וכותיה דלוי לחומרא. ותימה והא אמרי׳ בפ״ק דעירובין ובפרק אלו טריפות דעביד כתרי חומרי דסתרי אהדדי עליו הכתוב אומר הכסיל בחושך הולך. י״ל הכא משום דמספקא לן פסיק כמר לחומרא וכמר לחומרא. וכה״ג אמרינן לקמן בפ׳ יוצא דופן הלכה כדברי כולם להחמיר גבי סימני בגרות וחצר צורית. הק׳ ה״ר יום טוב בר׳ יצחק. ללוי דאמר שני מעיינות הן קשה מהא דתניא בפ׳ יש בכור גיורת שיצתה פדחת ולדה בגיותה אין נותנין לה ימי טומאה וימי טהרה ואי שתי מעיינות הן אמאי לא יהבינן לה ימי טהרה. וכן יש להקשות ממתניתין דאמרי׳ לקמן יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה י״ל דהא מני ב״ש היא דאמרי מעין אחד הוא אי נמי כדמשני הכא אנא דאמרי כתנא דשוין אבל ק׳ ליה מסתם מתני׳ דיוצא דופן ועוד דלעיל בפ״ק פריך לוי וסתם לן תנא כב״ש וקאמר סתם ואח״כ מחלוקת וההיא דלקמן הוי מחלוקת ואח״כ סתם וי״ל דאין נותנין לה ימי טהרה דקאמר איכא לאוקמי לענין זה שאם ראתה ביום ז׳ לזכר או י״ד לנקבה הויא נדה על ידי ראיה ואין לה תורת טומאת לידה דפקעי כשנכנסין ימי טוהר. א״נ אע״ג דשני מעיינות הן יש לטמאות הדם משום דמן המקור קא אתי אלא דוקא במקום שהתורה טהרתו:

מסורת הש״ס

א) [לעיל לה:], ב) [לעיל י:], ג) [לעיל י:], ד) [לעיל ז.], ה) ע׳ רש״א ור״מ,

◆

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה ושוין וכו׳ ולר׳ יוסי נמי כ״ב נ״ל דס״ל להתוס׳ דפליגי תנאי אליבא דר׳ יוסי דתנא דברייתא ס״ל אליבא דר׳ יוסי דמניקה דיה שעתה בראייה ראשונה אע״ג [דלא עברו] ג׳ עונות ופליג אמתניתין אליבא דר׳ יוסי [דמצרכין] ג׳ עונות ע״ל דף ז׳ ע״ב וברא״ש דף יא: (ב) ד״ה הילכתא וכו׳ ללוי דמוקי לה כב״ש:

◆

גליון הש״ס

גמ׳ צריכה שתפסוק משהו. הך משהו אינו מובן לכאורה דהא ע״כ בלא ראתה כל ימי לידה דאל״כ הך ראייה גופא הוי הפסק בתוך ג׳ עונות דדוקא דבלידה אמרי׳ לעיל דם לידה לחוד היינו מה דיוצא אחר פתיחת הקבר לידה אבל זו שרואה בתוך ימי הלידה כיון דממעין טמא אתי פשיטא דמפסיק דלא גרע מדם טוהר:

◆

מוסף רש״י

ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה. כגון אם היתה מניקה ונתעברה והפסיקה תחלת עונה קמת בימי מניקותה והשלימה בימי עיבורה (לעיל י:). ב״ש לשיטתן. כי היכי דמטהרי ביולדת גרידתא, מטהרי בהך, דקסברי ביומי תלה רחמנא, והא מלו לה כל ימים שלה, ובה״ה לשיטתן. דקסברי ביומי וטבילה תלה רחמנא, וכיון דלא טבלה הוה דמה טמא כטומאת לידה דהוי אב הטומאה (לעיל לה:). ימי לידה שאינה רואה בהן. כגון ילדה בזוב ופסקה מיד (לקמן נד:).